

on kapsan tarve ja että lasten vanhempien tulisi katsoa, että lasten tarpeet tyydytetään. Mutta nämä vanhemmat ovat jo nuoruudessaan näkiintyneet kykenemättömiksi huolehtimaan kunnollisesti itsestäänkään saatikka sitten lapsistaan.

Englantilaiset tappavat lapsiaan 15 kertaa nopeammin kuin sota. Saksalaiset ovat vieläkin pahempia ja italialaiset vielä heistäkin pahempia. Venäjä on ehkä pahin kaikista. En tiedä varmasti kuinka on Amerikan laita, mutta tuomari Neil on sattunut jolloinkin lausumaan sen tosiasian, että hän huomasi Amerikan huolepidon lasten suhteen olevan paremman kuin välipitämättömyyden. Hän ei suinkaan tee samanlaista valitusta Dublinin suhteen. Siellä nähdään kurjuus peittelemättömänä — siellä näkee riekaleita ja paljaita jalkoja.

Tuomari sanoo, että paljaat jalat vaikuttavat liikuttavasti amerikalaisiin. Minä olen dublinilainen, enkä ajattele paljaita jaloista mitään. Jos annat irlantilaiselle maalaistytölle parin hyvää kenkiä, kantaa hän niitä kädessään kunnes pääsee markkinapaikalle tai kaupunkiin ja panee ne jalkoihinsa vasta siellä, näytelläkseen hienoa. Mikä minua eniten liikutti kulkiesani Dublinin slummeissa hiljattain, oli nuoret naiset vahamaisine kasvoineen, punertavine huulineen, punatäpläisine poskineen ja laahustavine, horjuvine käyntineen; he edustivat Dublinin hirvittävää keuhkotautisten joukkoa. Paljasjalkaisuus ei ole yksin syynä heidän tilaansa, vaan määrät jalat rikkiinissä kengissä ja epäterveelliset, kurjat olosuhteet yleensä.

Kun Irlannin tasavallaksi muuttamishankkeista johtuneen viikon kestäneen kamppailun perästä pääsiäisen aikaan v. 1916, poliisit ajettiin pois kaduilta, alkoivat ihmiset ryöstää puoteja yhtä luonnollisesti kuin heidän vähän matkan päässä olevat naapurinsa poimivat näkinkenkiä Sandymountin rannalta. Sivistys ei ole heille mitään; he eivät ole koskaan olleet sivistyneitä. Omaisuus ei ole heille mitään; heillä ei ole sitä koskaan ollut. Pappi tuli ja ajoi heidät pois kuin karpasparven, vaan heti kun hän meni pois, tulivat he taas takasin kuten karpaset.

Rahan antaminen on hyödyttömyyden. Se on kuin rautatieonnettomuudessa kärsineet tarjoilivat toisilleen kirurgien työvälineitä, kääreitä ja lastoja kun ei kukaan heistä osaisi käyttää niitä. Jos annatte kengät näikaiselle lapselle, syö hän ne (panttilainajan suosioisella avustuksella) ja on seuraavalla viikolla jälleen yhtä näiläinen. Ja henkilö, joka on lahjottanut rahaa tai kenkiä, tuntee itsensä pyhimykseksi siksi, että hän on näytellyt anteliasta merimiestä tässä melodrammassa, sensijaan että tuntisi itsensä konnaiksi sentähden kun pienet lapset ovat sellaisessa kurjuudessa.

Armeliaisuudella ei asioita paranneta. Armeliaisuus on ainoastaan myrkytetty side ilkeällä haavalla. Jos olemme kylliksi paatuneita ja tyhmiä salliaksemme sellaisen helposti parannettavan haavan olla, on veitsi sen ainoa parannuskeino. Ja jos sen leikkausta viivytetään liian kauan, voi leikkaus koitua vaaralliseksi joillekin.

Näkiintyneet lapset kostavat aina tavalla tai toisella.

SOVIETIT SIPERIASSA.

(Jatkoo ensimmäiseltä sivulta)

da näkemään, että lasten tarve petti englanninkielistä ja Amerikan historiaa. Hänen asioimistointonsa edistyi hyvin ja hän oli pääsemäisillään jo kokolailla varmalle pohjalle Chicagossa, kun Venäjän vallankumous puhkesi.

Tobinson päätti lähteä heti Venäjälle ja saapui Vladivostokiin vaimonsa ja kahden lapsensa kanssa vähän ennen Kerenskyn kukistumista. Jonkun ajan kuluessa hänet valittiin Nikolskiin majuriksi. Hän perusti sinne koulun, lakkautti elintarpeilla keinottelun ja järjesti hyvin järjestetyn hallinnon. Ihmiset kannattivat mielellään hänen yhteiskunnallisia, poliittisia ja terveyshoitoa koskevia suunnitelmiaan.

Sovieteissa näki Tobinson mahdollisuuden perustaa taloudellisen hallinto poliittisen hallinnon tilalle. Kerenskyn kukistumisen jälkeen hänen arvonnousunsa sovieteissa oli nopea, kunnes hänet valittiin kaukaisen idän soviettien tasavallan presidentiksi, joka asema on melkein samanlainen kuin jonkun tasavallan presidentin. Sen jälkeen kun Siperia erotettiin Venäjästä, hän panti toimeen neuvotteluja Kiinan, Japanin ja muiden maiden hallitusten kanssa. Hän oli myöskin kenraali ja suunnitteli myöhemmin joitakin onnistuneita taisteluita.

Tobinsonin kapitoliumi oli Habarovskissa. Sovietit olivat siellä täydellisesti vallassa, ja kun heillä oli siellä hallussaan joitakin maailman rikkaimmista kulta-kaivoksista, oli heillä riittävästi rahaa. Mrs. Tobinson kertoo, että sovietit laskivat siellä 10-000,000 ruplaa paperissa liikkeelle ja että ennenkuin valloittajien joukot ajoivat sovietit sieltä pois, oli niillä riittävästi kultaa lunastaa jokainen paperirupla. Jos nyt hallituksessa olevat henkilöt ovat rehellisiä, eivät venäläiset ole kärsineet rahallisia tappioita.

Jokaisella henkilöllä oli oikeus ottaa osaa hallitukseen. Miehillä sekä naisilla oli samat oikeudet, mutta jokainen, joka halusi äänestää, täytyi yhtyä johonkin 300 jäsentä sisältävään soviettiin, jotka tavallisemmin muodostuivat saman työalan työläisistä. Ne, jotka eivät yhtyneet niihin, eivät olleet kansalaisia. Jokainen joka halusi elää, täytyi tehdä työtä tai jotakin palvelusta. Kaikenlainen liikevoitto, korko ja vuokrat hävitettiin.

Koulujen opettajat ja lääkärit olivat soviettien johtavia jäseniä, sanoo Mrs. Tobinson. Montessorin opetusjärjestelmä pantiin käytäntöön kouluissa. He perustivat suuren musiikkiopiston rakennukseen, jota ennenkin oli käytetty sotilasakatemia. Ihmiset tulivat mielellään sinne laulamaan ja kuulemaan musiikkia. (Tämä rakennus on nyt täynnä juopuncita upseereja, sanoo Mrs. Tobinson).

Kansa piti tästä hallituksesta. Jokainen sovietti valitsi edustajansa johonkin kaupunkiin suurempaan yhdyskuntaan, joka taas vuorostaan valitsi edustajia hallitusta edustavaan soviettiin. Kaikki äänestykset toimitettiin kokouksissa. Jokainen äänestäjä näki äänestettävän ehdokkaan kokouksessa.

Tobinson teki Habarovskista yhtä kuivan ja terveellisen kuin Oak Park on, sanoo Mrs. Tobinson. Kaikista köyhimmät ja oppimattomimmat ihmisetkin

Teponniemen asukkaat

(Jatkoo kahdeksannelta sivulta)

edessäni. Voin huoletta jatkaa lukujani. Ja nyt laiskuus pois."

Maisterin arvoa onkin annettu hänelle liian aikaisin... Mutta mitäpä se maalaiskansa niistä ymmärtäisi. — Ja likellämpä se arvo jo olikin. — "Nyt pitää päästä vielä pitemmällekin, se on päämäärä!"

Väinö taas istahti ja mietti. Muuttui hempeämiseksi jatkessaan ajatuksiaan.

"Niin — paras on, kun myyn taloni. Sittenhän en ole edes vastuussa siitä vääryydestä, jota alustalaiseni saavat kokea. Jos aion omaa etuani katsoa, ei säälillä ole mitään sijaa. — Ja sitäpaitsi sovitin minä Teponniemäläiset, valvon heidän etujaan — teen Teponniemestä itsenäisen perintötorpan. Sen uskollisen olennon tähden katson heidän parastaan. Hän ei saa luulla, että olen paha — minäkään... Tulokoon hän onnelliseksi, se hyvä uskollinen tyttö, valittuna rinnalla. Saakoot he Teponniemen, jähka Hemmosta

hoitivat itseänsä ja kaikki tekivät ahkerammasti työtä kahdeksan tunnin ajan kuin koskaan ennen. Mitään kapinan merkkejä ei ollut, hän sanoo.

"Ihmiset olivat niin väsyneet sotaan ja verenvuodatukseseen ja minun mieheni vihasi sotaa ja sota-aseita. Olimme kaikki onnellisia, kunnes eräänä päivänä japanilaiset sotalaivat tulivat, ja sitten tuli loppu. Vanhat tsaarin virkamiehet tulivat liittolaisten joukkojen avustamina ja soviettien täytyi paeta."

"Ennenkuin minä lähdin Siperiasta, oli Habarovski, Vladivostok ja joitakin muita kaupunkeja joutunut tsaarin virkamiesten käsiin. He käyttivät jälleen tsaarin aikuisia uniormujaan ja virkamerkkejään. Taaskin he kulkivat pitkin katuja humalaisina ja kapakat ja porttolat avattiin jälleen. Yksinvaltiuden ja porvarien hallitusmuoto oli jälleen voimassa; laki ja järjestys, kuten sitä liittolaiset kutsuvat, oli taas täydessä kukoistuksessaan.

"Nyt kun sota on loppunut, ei japanilaisilla, amerikalaisilla ja brittiläisillä ole mitään syytä pitää noita entisiä Venäjän yksinvaltiuden edustajia vallassa Siperiassa. Sillä hetkellä kup liittolaisten joukot lähtevät Siperiasta, kukistaa kansa noiden hirveiden, raakojen, juoppojen ja tietämättömien miesten vallan. Amerikan armeijan miehet ihoavat noita tsaarin miehiä ja rakastavat Venäjän kansaa. Tapahtuu amerikalaisia sotilaita siellä, eräänkin Oak Parkista, vaan en muista hänen nimeänsä. He sanoivat etteivät koskaan tulisi tappelemaan Venäjän kansaa vastaan."

Mrs. Tobinson huomauttaa tyynesti paperiensä hävittämisestä: "Voiko kukaan sanoa piksi Yhdysvaltain hallitus hävitti nuo paperit?" hän kysyy. "Onko bolsheviki-aate niin viekottelevaa ettei uskalleta sallia ihmisten tällä edes kuulla siitä? Oli ihana nähdä ihmisten tulevan paremmiksi soviettien hallituksen alaisena ja nähdä ihmeellisen mieheni mahdolltomilta näyttävät ihanteelliset unelmat toteutuvan. Ja minkälaisia valheita amerikalaiset lehdet kertovat! Kaikki ei ole vielä lopussa, siitä olen varma."

aika jättää! Se ei ole liian paljon hänen laiselleen! — Vaikka Tiibalan hongikoita tukkilaisten kirveet kaatavat, katkovat ikivanhoja satavuotisia petäjiä, alkoot häiritä Teponniemen rauhaa. Siellä pitää olla hiljaista. — — — Kun nyt häviän täältä maailman kiireen ja huminan keskelle, tai istun jossain lukukammion yksitoikkoisessa hiljaisuudessa, saan lennättää ajatukseni sinne rauhaisten, onnellisten ihmisten luokse, jotka hyvätuulisina muistelevat minua — — — Hän tuijotti puoliharmenneeseen hillokseen.

"Eivätkö he tulekkaan? Päätokseni olisi jo valmiina", sanoi hän itsekseen, varmana ja levollisena. (Jatk.)

KEHYKSIÄ tehdään tilausten mukaan Toverin Kirjakauppa.

Jos olette Kipeä

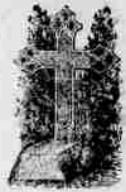
Pyytekin VAPA LÄÄKE KIRJA No. 8.

Jossa yli 25 erilaista miesten ja naisten tautia, on selitetty, sekä täydellinen luettelo suomalaista lääkkeitä. "Lähetäkää taudin nimi eli taudin oireet ja me esitämme teille mikä lääke olisi tilattava, lääkkeen hinnan y. m. (Lääkkeet eivät ole patentilääkkeitä vaan tosi suomalaisia lääkkeitä.)"

(Tämän kirjan saatte vapaasti, ja pitäisi olla jokaisen suomalaisen kodissa, sillä ette tiedä, koska tarvitsette sitä... Varokas huumauslääkkeitä ja huumauslääkkeitä...)

Lignellin Apteekki on suurin suom. Apteekki Yhdysvalloissa

P. A. LIGNELL CO., Superior, Wis.

Elämän kohtalon määräämänä valitaan murheeni omaisille ja tuttaville, että rakastetun puolisoni

Henry Jackson'in

riisti ikuisen uneen yli maailman raivoava kulkutauti "Flu", Phoenix'issa, B. C., jouluk. 9 p. 1918. Syntyiin Isalmelta, Kuopion läänistä. Vainaja oli 40 v. 3 kk. ja 11 p. iässä. Kooten kultaa kapitalistille täällä "vapaus" maassa yli 22 vuotta, sänden raadantansa palkkioiksi riutuneen terveyden, eikä kestänytkaan ankara taudin tuskia; vaan täytyi jättää kylmän maailman syliin vaimonsa ja 6 lasta, niistä 3 tyttöä, 3 poikaa; joista vanhin 13 v. ja nuori 2 v. — Heikkii syvästi kalpamaan läi 2 sisarta, 2 veljeä Suomessa; 2 sisarta, 2 veljeä tässä maassa sekä vaimonsa alser, myös monilukuiset omaiset ja laaja toverijoukko.

Mrs. Emma Jackson ja lapset.

Samalla ilmoitan että poikamme

John

seurasii isänsä tuonelaan. Hän oli syntynyt lokak. 1 päivä 1914 ja kuoli 18 p. jouluk. 1918.

Oi Tuonelan kehdeksä rauhaa, siellä uupunut lepon viinahtaa. Ken tuskat ja vaivat on kestänyt, on tynehen rantahan yöpynyt.

Leipä ja vapaus, onni ja rauha köyhiltä kaikki ne riistettiin. Kuoliut on rinnallaan lohdutus ja turva, toiveenikin löyty on uuvuksin.

Nyt olemme orpoja, orja-äidin lapsia ja yhteiskunnan kirot kantaa saamme. Surusta vaalehtii Taattomme lapsi, sen tuska, puute, sorti kuolemaan. — Kerran meistä pienimmistä kosto nousee! Sortajista, jotka imee meidän verta, tultava on loppu kerta!

Kerran, kerran — kavahtaan — orjat iskee volman takaa! (7)